

Bescherming Kamp Ashraf

ZATERDAG, 01 NOVEMBER 2008

Vlaggen in Kamp Ashraf

01/11/2008 - Ayatollah Ruhollah Khomeini van Iran heeft in 1988 een fatwa uitgebracht, die de executie van de leden en aanhangers van een leidinggevende oppositiemacht, de People's Mojahedin Organization of Iran, de PMOI beval.

Duizenden van hen werden zonder proces of veroordeling geëxecuteerd, terwijl zij wegens politieke redenen in de gevangenis zaten.

De PMOI was deel van de nationale politieke beweging die de Sjah in 1979 omverwierp. Maar het werd door een zuivering gemarginaliseerd en werd een oppositiemacht tegen een regime dat geen oppositie kon dulden.

Vandaag leven 3.500 leden van de PMOI, die Iran ontvluchtten, in Kamp Ashraf in Irak onder de bescherming van de VS machten. Het gegeven mandaat van de VN-veiligheidsraad aan de VS machten in Irak verloopt aan het einde van dit jaar. De Verenigde Staten en Irak proberen een Verdrag over de Status van Machten (SOFA) te bereiken om voor de VS aanwezigheid in Irak na die datum toe te staan.

Het huidige ontwerp van het verdrag maakt geen vermelding van Kamp Ashraf. Maar de onderstelling van beide partijen is dat de controle over de Kamp Ashraf aan het einde van het jaar van de VS aan Irakezen over te dragen. Als Irakezen de inwoners van Ashraf naar Iran uitzetten, worden zij gefolterd en geëxecuteerd. De fatwa van Khomeini tegen de PMOI leden is nog volledig van kracht.

De multinationale macht onder de VS leiderschap heeft erkend, dat internationale wetgeving de inwoners van Kamp Ashraf van een gedwongen terugkeer naar Iran beschermt. Nog zullen de Amerikaanse machten in geen geval de controle van het kamp aan Irak overdragen.

De regering van Irak bracht op sept. 1 een verklaring uit, dat het niet hun intentie is om de inwoners Kamp Ashraf naar Iran uit te zetten. Nochtans, kan die intentie ieder moment veranderen, geven de Iraakse machthebbers aan als mogelijkheid.

Op 17 juni bracht de Iraakse raad van ministers een beslissing uit, dat de leden van de PMOI "moeten worden uitgezet". Op 22 aug. zei de Iraakse minister van Justitie het zelfde. Op 31 aug. en alleen een dag vóór de verklaring van de intentie van de regering om hen niet uit te zetten, bracht het ministerie van Binnenlandse Zaken een verklaring uit om te zeggen dat de inwoners van het kamp in zes maanden zouden worden uitgezet.

Zelfs na de verklaring van de regering van sept. 1, riep Seyyed Mohsen Al-Hakim, een leider van de grootste groepering in het Iraakse parlement van de Verenigde Iraakse Bond in 14 okt. voor de uitwijzing van de inwoners van Kamp Ashraf.

Zelfs wanneer de intentie om hen niet uit te zetten de officiële Iraakse regeringspositie is, blijft de bekwaamheid van de Iraakse machten om het kamp tegen de plaatselijke militie te beschermen die met Iran sympathiseren of infiltranten van Iran twijfelachtig. De minister van Justitie heeft gezegd dat als de aanwezigheid van VS machten er niet was, "de mensen van Irak" het kamp zouden aanvallen en vernietigen.

Wat het beeld ingewikkelder maakt is de aanwijzing van de PMOI als een terroristische organisatie in vele westerse landen. De Britse rechtbank en rechtbanken van de Europese Unie hebben de aanwijzing van de PMOI als "pervers" en "onredelijk" en gebaseerd op "duidelijk onvoldoende" bewijs neergezet.

Het laatste en recente oordeel werd op 23 okt. door de Rechtbank van Eerst Aanleg van de Europese Gemeenschappen in Luxemburg uitgesproken. Tengevolge van deze oordelen is de PMOI van de lijst van terroristische organisaties van Groot-Brittannië verwijderd. Nochtans, formeel zullen het verwijderen van terroristische aanwijzingen van de PMOI van andere lijsten niet snel genoeg gebeuren om de dreigende crisis op te lossen.

In elk geval, de willekeurige handeling voor de plaatsing van groepen in terreurlijst, is niet toepasselijk. De internationale ongeoorloofdheden tegen de willekeurige handeling zijn beslist en laten geen uitzonderingen toe.

De enige onmiddellijke oplossing voor de dreigende catastrofe, die de inwoners van Kamp Ashraf verwacht, is de handhaving van de VS voor de bescherming van het kamp. Ofwel de VS machten zouden rechtsbevoegdheid over Kamp Ashraf binnen het kader van SOFA tussen de Verenigde Staten en Irak moeten handhaven. Of de Veiligheidsraad zou het VN mandaat voor de multinationale machten onder leiding van de VS na het einde van dit jaar moeten verlengen.

Gezien de grote Iraanse invloed op de Iraakse regering en openlijke vastberadenheid van de regering dat de Ashraf inwoners zouden moeten worden uitgezet, brengt het overdragen van het lot van de inwoners van Kamp Ashraf in de handen van de Iraakse machten in gevaar.

De inwoners van Kamp Ashraf konden dit opdoemende lot vermijden door af te zien van hun band met de PMOI. Maar zij zouden niet moeten worden gedwongen hun geloof of strijd te verlaten. Geen persoon die bescherming nodig heeft, zou moeten worden verwacht af te zien van persoonlijke rechten van mens, de rechten op vrijheid van vereniging en geloof, in ruil voor andere rechten, de rechten voor het leven en veiligheid van de persoon.

De Amerikaanse verplichtingen onder internationale wetgeving beëindigen met een overdracht van Kamp Ashraf aan Irakezen niet. Indien de Iraakse machten de inwoners van Ashraf naar Iran weren en zij daar gefolterd en gedood worden, zouden de Verenigde Staten verantwoordelijk zijn, alsof zij de inwoners rechtstreeks aan Iran hebben overhandigd.

Nadat het bewijs van massavernietigingswapens en verband tussen Saddam en Al-Qaida in twijfel werd getrokken, blijft de laatste rechtvaardiging van de aanwezigheid van de VS in Irak de eis voor de verbetering van de mensenrechten in Irak. Die rechtvaardiging zou helemaal uitgeveegd worden als de VS als instrumentaal in de afslachting van de bewoners van de Kamp Ashraf gezien worden.

Dit is niet alleen een kwestie aangaande Amerikanen en Irakezen. Net als alle bedreigingen of misdaden tegen de mensheid, is het de zorg van de hele mensheid. De relevante internationale verdragen, die door de Verenigde Staten en Irak zijn ondertekend en geratificeerd, zijn niet alleen gemaakte beloftes van Irak en Amerika naar elkaar. Het zijn beloftes van elke verdragstaat naar alle andere staten. Dientengevolge wanneer een van deze verdragen geschonden wordt, worden de belangen van alle staten geschonden.

Iedere staat, iedere internationale mensenrechten en humanitaire organisatie zouden aan deze opdoemende crisis aandacht moeten besteden. Kamp Ashraf is een catastrofe aan het worden. Wij kunnen ons niet veroorloven te wachten tot de catastrofe gebeurt en dan zich verbazen over datgene wat wij hadden kunnen doen om het te vermijden. Wij moeten nu handelen voordat een reprise en voortzetting van het bloedbad van 1988 opnieuw plaatsneemt.

Bron: Middle East Times, door David Matas, een internationale mensenrechten advocaat